

DIUMENGE XIX DURANT L'ANY (A)

**Homilia del P. Josep-Enric Parellada, rector del Santuari de Montserrat
10 d'agost de 2008
Mt 14, 22-33**

Benvolguts germans i germanes,

L'objectiu dels evangelistes, en escriure els diversos relats sobre la vida i el missatge de Jesús de Natzaret és únic: conduir els homes cap el trobament personal amb el Senyor. Per això no és estrany que l'evangelista sant Mateu, després de l'eufòria del relat de la multiplicació dels pans, que vàrem escoltar diumenge passat, posi a la nostra consideració un altre relat, que ens ajudi a tocar de peus a terra, per tal de descobrir el veritable rostre de Jesús i les conseqüències del seu seguiment.

L'evangelista no pretén embadalir-nos contemplant Jesús caminant sobre les aigües. Més aviat, servint-se de l'element geogràfic del llac, intenta descriure la trajectòria d'una comunitat, d'unes persones concretes: Pere i els seus companys, que han de passar del dubte i de la por a la serenitat d'una fe confiada que els faci proclamar: "Realment sou el Fill de Déu".

La reacció dels deixebles, en veure Jesús caminant damunt les aigües, fou absolutament normal, ja que l'home té por davant allò que el depassa i no pot controlar. Els homes també alguna vegada tenim por davant la presència de Déu i dels seus prodigis. La por és un misteri que forma part de la vida de l'home perquè la vida humana és plena d'incerteses, d'inseguretats, de riscos, ..., tant a nivell íntim i personal com familiar i social.

Fixant-nos en la reacció dels deixebles ens sentim molt propers a ells i a la seva situació. I ens adonem que la fe, humanament, no ens estalvia res, no ens allibera de cap incertesa, ni de cap inseguretat. La fe, més aviat, ens invita a viure desinstal·lats, a viure atents a la veu de Jesús, que constantment ens invita a llançar-nos a caminar per damunt la fragilitat de les aigües del mar de la vida.

"No tingueu por que sóc jo" és la promesa perenne que es va fer realitat aquella nit per als deixebles dalt la barca i es vol fer realitat per a nosaltres, sigui quina sigui la situació en que ens trobem, en qualsevol de les nostres nits.

Germans, la fe és una virtut teològica, és a dir, do de Déu. Però és també una tasca quotidiana que cal anar fet dia rere dia. "Ja pots venir" és el do de Déu. "Senyor, salveu-me" és el clam que precedeix la nostra confessió: "Vós sou el Fill de Déu". Do i clam, fe i dubte, dues cares d'una mateixa realitat: l'home, estimat i salvat per la mort i la resurrecció de Jesús. Amor i salvació que ara renovem en aquesta Eucaristia.